

gældende ikke i prøvetiden fortsætter en påbegyndt psykiatrisk-sexologisk behandling, herunder med kønsdriftsdæmpende medicin. Ønsker den pågældende ikke at acceptere et sådant vilkår, vil det normalt føre til, at prøveudskrivning eller prøveløsladelse ikke finder sted. Det er anstaltens erfaring, at navnlig personer, der er idømt en tidsbestemt fængselsstraf, undertiden modsætter sig behandling i anstalten og i stedet vælger at afsone den fulde straf uden prøveløsladelse – og uden behandling.

Siden 1989 har 23 personer, der er dømt for seksualforbrydelser, fået kønsdriftsdæmpende behandling og samtalerapi på anstalten og fortsat denne behandling efter løsladelse. Selv om det har drejet sig om de mest farlige kriminelle, har de pågældende ikke på nuværende tidspunkt begået nye seksualforbrydelser.

3.4. Statistiske oplysninger

I forbindelse med Justitsministeriets besvarelse af et spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg har *Rigsadvokaten* i september 1995 opgjort, at anklagemyndigheden fra 1985 og frem til opgørelsestidspunktet i 40 straffesager (alle mod mænd) har nedlagt påstand om dom til forvaring. De to af sagerne var endnu ikke endeligt afgjort, idet de domfældte havde anket sanktionsfastsættelsen til Højesteret.

I 29 af sagerne er anklagemyndighedens påstand om forvaring taget til følge af domstolene. Fem af de 29 domme om forvaring drejer sig om seksuelle overgreb mod børn under 15 år. Fire af de fem domfældte var tidligere straffet flere gange for seksuelle overgreb mod børn. Ud af de resterende 24 domme om forvaring vedrørte 14 af disse hovedsageligt voldtægt eller forsøg på voldtægt.

Ingen af de 11 straffesager, der resulterede i tidsbestemte straffe, vedrørte seksuelle overgreb mod børn.

Herudover har *Rigspolitietschefen* i oktober 1995 på grundlag af Kriminalregistret foretaget en recidivundersøgelse, dvs. en undersøgelse af, hvor ofte det sker, at en person, der er dømt for en grov seksualforbrydelse, begår ny lignende kriminalitet. Det er endvidere undersøgt, i hvilket omfang de pågældende idømmes almindelig tidsbestemt fængselsstraf, anbringelses- eller behandlingsdom (jf. straffelovens §§ 68-69) eller forvaring (jf. straffelovens § 70).

Resultaterne af undersøgelsen er gengivet i skemaform i *bilag 2* til lovforslaget. I det følgende redegøres for nogle få hovedtræk af undersøgelsen.

Af de 1882 personer, der omfattes af recidivundersøgelsen, har ca. 88 pct. kun én dom for en grov seksualforbrydelse, ca. 8 pct. har to domme, ca. 2 pct.

har tre domme, ca. 1 pct. har fire domme, og 3 personer (ca. 0,2 pct.) har over fire domme.

Af de personer, der er omfattet af undersøgelsen, er 962 dømt én eller flere gange for overtrædelse af straffelovens § 222, evt. jf. §§ 224 eller 225, om samleje eller anden kønslig omgængelse end samleje med børn under 15 år. Heraf har 92 pct. kun én dom for seksuelt misbrug af mindreårige, ca. 6 pct. har to domme, ca. 1 pct. har tre domme, ca. 0,6 pct. har fire domme og 1 person (0,1 pct.) har over fire domme.

Undersøgelsen viser i øvrigt, at langt den overvejende del af de 1882 personer, der er dømt for en grov seksualforbrydelse, får en almindelig, tidsbestemt fængselsstraf. En mindre del af de dømte er fundet psykisk afvigende og idømt en anbringelses- eller behandlingsdom, mens kun meget få personer er idømt forvaring.

Ved førstegangsdomme for grove seksualforbrydelser er ca. 88 pct. idømt fængsel, ca. 11 pct. idømt en anbringelses- eller behandlingsdom, mens kun to personer (ca. 0,1 pct.) er dømt til forvaring. For personer, der dømmes for anden gang for en grov seksualforbrydelse, er de tilsvarende tal henholdsvis ca. 83 pct., ca. 14 pct. og ca. 3 pct., mens fordelingen ved tredjegangsdomme er følgende: ca. 79 pct., ca. 15 pct. og ca. 6 pct. Særligt for så vidt angår anvendelsen af forvaring bemærkes, at det ikke af undersøgelsen fremgår, i hvilket omfang de undersøgte personer tidligere er dømt for anden personfarlig kriminalitet (f.eks. brandstiftelse, drab eller grov vold), der efter straffelovens § 70, nr. 1, kan medføre forvaring.

3.5. Justitsministeriets overvejelser

3.5.1. Generelle synspunkter

Efter Justitsministeriets opfattelse er der behov for en forstærket indsats mod seksualforbrydelser, herunder navnlig seksualforbrydelser mod børn.

Der er voksende enighed om, at personlighedsmæssige forstyrrelser og seksuelle afvigelser for så vidt angår seksualforbrydelser indgår som meget væsentlige faktorer i både førstegangskriminalitet og tilbagefald (recidiv) til lignende kriminalitet.

Et centralt element i indsatsen bør derfor være en øget behandlingsindsats over for personer, der begår seksualforbrydelser, for at forebygge denne særlige kriminalitet og påvirke allerede dømte personer til ikke at begå ny lignende kriminalitet. En øget behandlingsindsats giver også mulighed for, at myndighederne kan opbygge en generel viden om og forståelse af baggrunden for seksualforbrydelser, der kan medvirke til at forebygge førstegangskriminalitet.